Ч. 15. Субота 20 січня (1 лютого 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(18 засїданє з дня 30. січня 1896).

На початку вчерашного засїданя відчитав секретар пос. Незабитовский спис петиций, котрих внесено доси 931.

Пос. Менциньский підпирає петицию кількох громад і обшарів двірских повіта тарнівского і домбровского о обвалованє правого берега Дунайця і вносить, щоби петицию відослати до комісиї краєвого господарства і щоби она ще в тій сесиї здала справу Соймови.

Відчитану зложену інтерпеляцию і внесенє:

Пос. Мерунович і тов. інтерпелюють п. комісаря правительственного о перенесенє рогачки в Винниках.

Пос. Чайковский і тов. ставляють внесенє, щоби візвати Правительство, аби постарало ся вкоротити шкідну дїяльність нинїшних збіжевих бірж і забезпечити рільників від наслїдків того.

Перед приступленєм до порядку дневного забрав голос пос. Адам Скшиньский, вибраний з округа горлицкого, і просив як Видїл краєвий так і Маршалка краєвого, щоби верифікация єго вибору була поставлена під наради Сойму ще той сесиї. Член Видїлу краєвого Хамец прирік вдоволити бажаню пос. Скшиньского, скоро лише акти виборчі вернуть до Видїлу краєвого.

Справозданє Видїлу краєвого з проєктом закона для громади міста Бялої о обовязку властителїв домів до побудованя домових каналів — відослано до комісиї громадскої.

Пос. Погорецкий мотивував своє внесенє: „Взиває ся ц. к. Правительство, щоби справу утвореня палати торговельної в Тернополи взяло під точну розвагу і на слїдуючій сесиї предложило Соймови відповідне внесенє.“ — Внесенє відослано до комісиї адміністрацийної.

Пос. Чайковский мотивував своє внесенє: „Взиває ся ц. к. Правительство до переведеня, після постулятів соймових, зміни в предложеню правительственім з 1894 р. (дотично судів мирових) в тім напрямі, щоби: 1) компетенция судів мирових в справах цивільних була розширена по над проєктовану квоту 40 корон; 2) щоби від вироку судиї мирового до певної висоти квоти, означеної законом, був виключений відклик; 3) щоби кошти удержаня тої інституциї поносила держава“. — Внесенє відослано до комісиї правничої.

Приступлено до дальшої дебати специяльної над законом ловецким, а іменно почавши від §. 38-ого.

В специяльній дискусиї принято цїлий проєкт закона ловецкого з виїмкою шїстьох параґрафів, котрі відослано до комісиї для точнїйшого уложеня.

Принято справозданє комісиї громадскої з чинности I-го департаменту Видїлу краєвого. Комісия поставила внесенє, щоби Видїл краєвий поставив на найблизшій сесиї проєкт закона о ординациї виборчій для 30 міст.

Комісия дорогова, здаючи справу з дїяльности IV департаменту Видїлу краєвого, предложила внесенє з зазивом до Правительства, щоби виcтарало ся о сталу дотацию з державного скарбу на субвенцию будови доріг повітових громадских, та щоби розважило справу доповненя сїти доріг правительственних в Галичинї. — Внесеня принято.

Дальше ухвалив Сойм внесенє комісиї правничої з петициї Видїлу повітового і громади міста Мисленицї о утворенє окружного суду в Мисленицях передати Видїлови краєвому до розслїду і поставленя внесеня на найблизшій соймовій сесиї, а петицию громади Сулковичі о утворенє повітового суду в Сулковичах передати Видїлови краєвому до розслїду і зложеня справи на найблизшій соймовій сесиї.

З черги наступило справозданє комісиї господарства краєвого з предложеня Видїлу краєвого о підпираню культури краєвої на поли водних будівель. Справоздавець пос. Ґорайский.

Комісия вносить:

Сойм признає на реґуляцию рік несплавних на 1896 рік такі підмоги: на реґуляцию Скави 4230 зр., на реґуляцию Раби 11.440 зр., на реґуляцию Дунайця 42.858 зр., на реґуляцию Вислоки 20.407 зр., на реґуляцию Вислока 3.290 зр., на реґуляцию Сяну 29.663 зр., на реґуляцию Стрия 8.777 зр., на реґуляцию Сьвічи 6.033 зр., на реґуляцию Лїмницї 5.125 зр., на реґуляцию Бастрицї надвірняньскої 1.500 зр., на реґуляцию Бистрицї солотвиньскої: під Солотвиною 1.025 зр., на нагороди за обсадженє лозою відрінків 1000 зр., до розпорядимости Видїлу краєвого 5000 зр., разом 140.318 зр.

Сойм признає на підпиранє менших робіт меліорацийних дотацию в висотї 30.842 зр.

Сойм взиває ц. к. Правительство, щоби на устроєнє фабрик дренарских признав в р. 1896 субвенцию 5000 зр. з державної дотациї меліорацийної.

Сойм позваляє Видїлови краєвому устано-

---

3)

Послїдний вистріл.

(Оповіданє Альфреда Фрідмана — З нїмецкого).

(Дальше).

Але й Ґедіни, отець і син не займали хорошу Льору. З вандрівного житя єї родичів відзивав ся в єї серци якийсь инший, чужий голос; то не був родинний дзвіночок, що взивав до молитви, богослуженя і сну, то був якийсь сьвітовий призив, якась мана, що вабила до себе дївчину. Раз на великоднї сьвята порішено в Кортінї зробити прогульку. Ходило о те, щоби оглянути нову зелїзницю, що веде з Тарвіс до Понтафель і своєю сьмілою будовою перевисшує зелїзницю Семерінґску.

Цїле товариство, між ними і три сестри та Винкентий Штафлер, що все держав ся Льори, виїхало на малих візках насамперед до Тобляху. Краса і живописні одежі молодих Ампеццанок викликували у всїх переїзжих зачудованє і радість. Між тим як всьо сьміяло ся, співало і бавило ся звертав Винкентий Штафлер увагу Льори і єї обох сестер на величавість і пречудну красу сьвіта. Як легка заслона упала мрака на зникаючу з очий Кортіну. Але ярке вечірне сонце западаючи за хребет гір покрило багрянцею спіжні їх верхи, так що цїла околиця подобала на огненне море.

Кортіньска гора Кампаніле зникла з очий а з нею разом зчезло в души Льори то чувство якоїсь тїсноти, яке придавлювало єї у вузкій родиннїй долинї.

О, коби то она могла пустити ся в сьвіт, коби не мусїла вертати назад!

Дорога ішла дальше попри лїси горами, по при замки, о котрих сей або той з товариства уміє сказати неодну цїкаву казку; по при каплицї, ґотицкі церкви, фіґури, що сьвідчили о якімсь убийстві або якій нещастній пригодї.

Чудово, величаво, грізно вистають три скалисті верхи понад дорогу, понад цїлу околицю. Они виглядають як три до неба піднесені пальцї, що присягають Сотворителеви щось незвичайного, страшного.

Товариство відпочиває в Шльодербах і в Ляндро, ночує в Тоблях і відтак їде до Тарвіс. Цїлий хребет карнийских Альп від Зайфніц аж до долини ріки Таліяменто переїхали, не могучи прийти до себе від подиву над красотою тої дикої околиці і над людскою витревалостию, що зуміла побороти всї перепони та зробити ті вертепи доступними для людий. Перед їх очима пересував ся цїлий сьвіт верхів, гір, долин, місточок і сїл. Вкінци прибули на границю італїяньско-австрийску; по сїм боцї нїмецкий Понтафель, за границею італїяньска Понтеба. Дикі утеси скал глядїли на них, чути було шум гірского потока і видко було, як долиною гнала ся з скаженою скоростию ріка повна води від топнїючого снїгу.

Льора чула дуже богато про Італию, богато про неї читала і нераз думала о нїй. Подорожні, вандрівники переїздили і переходили селом сюди і туди, бо з Ампеццо веде дорога до пречудного краю італїяньского. Вправдї в Кортінї і околици мешкали вже Італїянцї, они були прудкі і дикі.

Але Льора знала більше про Італию, як щоби судити про неї з свого окруженя. Она чула про той край, де цитрини ростуть під погідним небом, знала про славні статуї і образи, а крім імени Тициана чула не одно славне імя італїяньских малярів і артистів. Про ті річи можна було в Кортінї довідати ся не лише в богатім готели Ґедінів, що не мало приносив шкоди бідному заїздови єї батька.

Она виставляла собі, що за границею мусить бути всьо инакше, люди, мова, одіж. А всьо то дуже єї цїкавило.

Між тим як цїле приїзже товариство сидїло в гостинници при їдї і напитку, вимовила ся Льора болем голови і утомленем та вийшла на сьвіжий воздух. На дворі було всюди тихо, як звичайно в сьвята. Лише води в потоках оповідали собі, звідки они біжать і куди; Льора прислухувала ся хвильку тому шумови постоявши на мостї і пустила ся через границю. Она не богато думала над тим, в який спосіб може така невидима границя відділити один нарід від другого; досить що бачила у всїм велику

вити в мелїорацийнім бюрі фахового інжинєра для культури і експльоатациї торфовиск і в тій цїли отвирає Видїлови краєвому на 1896 рік кредит в квотї 900 зр. на удержанє того інжинєра.

Сойм визначує дальші три стипендиї по 300 зр. річно на пять лїт, почавши від 1896/7 року шкільного до 1901 для слухателїв інжинєриї, котрі зобовяжуть ся по скінченю наук посьвятити ся технїцї мелїорацийній в краєвій службі і отвирає Видїлови краєвому на 1896 рік кредит в квотї 270 зр.

Сойм ухваляє проєкт законів: о забудованю гірских потоків в дорічи Днїстра; о забудованю потоку Глиньско; о доповненю реґуляциї Кремениці і Бабулївки з допливами; о доповненю обвалованя Висли і Вислоки в повітї мілецкім.

Сойм признає на р. 1896 титулом перших рат краєвих субвенций: а) на забудованє гірских потоків в дорічи Днїстра дотацию в висотї 20.200 зр.; б) на забудованє потока Глиньско 6000 зр.; в) на доповненє реґуляциї Кремениці і Бабулївки з допливами 15.600 зр.

Сойм взиває ц. к. Правительство, щоби як найскорше зарядив виготовленє проєктів для забудовань гірских потоків в дорічи Соли і Лїмниці.

Видїл краєвий має згадані прелїміновані квоти видати до кінця лютого 1898 р.

Поручає ся Видїлови краєвому прибудувати при будинку соймовім від сторони улиці Мицкевича крило на бюра відділу мелїорацийного, коштом 80.000 зр.

Палата ухвалила всї внесеня комісиї.

Відтак наступили справозданя комісиї господарства краєвого з численних петиций, котрі полагоджено згідно з внесенями справоздавця.

Відчитано слїдуючі інтерпеляциї:

П. Швед і тов. інтерпелюють Видїл краєвий, чи автономічні власти мають в евіденциї правні відносини, уживаня добра громадского управненими і чи Видїл краєвий міг би дати органам вказівку на случай спорів, чи якась власність єсть маєтком громадским чи добром громадским.

Пос. Остапчук і тов. інтерпелюють п. комісаря правительственного, длячого війта в Бутинах пов. жовківского доси не усунено від урядованя.

Слїдуюче засїданє нинї.

З руских товариств.

Зі Скали пишуть:

Єсть ще богато інтеліґентних людий, що суть переконаня, мов би то з нашими селянами та міщанами нїчо хосенного не можна було зробити. Що так не є, переконає ся кождий малодух з слїдуючого:

В Скалї, місточку повіта борщівского, істнує читальня вже десять лїт. В остатних часах академик п. Модест Левицкий підняв ся поважного дїла: оснувати при читальни касу позичкову і щадничу на статутах „Просьвіти“ — заходами єго і єго вітця Вп. о. Александра Левицкого, голови читальнї, станула каса позичкова і щаднича. Початок був дуже трудний, бо гроший власних мала читальня ледве 20 зр., а вкладок до щадниці нїхто не хотів давати, бо сумнївали ся, чи каса вдержить ся. Но енерґія і старапя п. Модеста Левицкого побороли й тую неохоту і гроші почали вплпвати. Але знов не було кому вести книг касових, виставляти скриптів, бо по просту нїхто не знав, як до того взяти ся. Вся та робота припала знов п. Модестови Левицкому. Він з пожертвованєм, зовсїм безкористовно, трудив ся через цїлий рік (касу позичкову основано в осени 1894 р.) і довів до того, що з початкових 20 зр. читальня має вже 400 зр. власних, а оборот загальний доходить до 7.000 зр. Читальня купила собі зелїзну касу вартости 80 зр. За ініциятивою п. Модеста Л—ого станув і шпихлїр, а на поміщенє єго жертвував Вп. о. А. Левицкий свої засїки. Тепер читальня задумує купити дім і заложити крамницю, а то було би вже доверщенєм цїли, яку має кожда читальня „Просьвіти“. Признати треба, що богато помічним п. Модестови Л—ому при закладаню каси був п. Н. Модний, котрий і опісля (по виїздї п. Модеста Л—ого до Відня на дальші студиї) богато помагає о. А. Левицкому в веденю каси.

Хто сумнїває ся в успіх своєї працї на поли громадскім або й зовсїм не бере ся до неї, нехай гляне на сей примір в Скалї — і бере ся до працї над народом і для народу.

Перегляд полїтичний.

Вчера яко в роковини смерти бл. п. Цїсаревича Рудольфа, прибув Є. Вел. Цїсар о годинї 7-ій рано до костела оо. Капуцинів і молив ся при домовині бл. п. Цїсаревича. Забавивши хвилю при домовинах своїх Родичів, повернув Монарх до Бурґу. О годинї 9-ій рано приїхав до гробівця Найд. Архикнязь Людвик Віктор і зложив на домовинї бл. п. Цїсаревича величавий вінець. Найд. Цїсаревичева-Вдова Стефанія і Єї Дочка надїслали вже рано вінці.

Вчера відбула ся конференция як молодочеських так і староческих соймових послів, щоби нарадити ся над сполученєм обох тих сторонництв. Імовірно прийде до получення всїх моравских послів ческої народности в Соймі, а то потягнуло би за собою також получене в Радї державній. То полученє має тимчасом на цїли спільне поступованє при соймових виборах на підставі спільної лїсти кандидатів.

В соймі моравскім пос. Зачек і тов. поставили внесенє о зміну ординациї краєвої і ординациї виборчої до сойму. Внесенє обіймає візванє до Видїлу краєвого, щоби на найблизшій сесиї вніс предложенє о помноженю посольских мандатів і о заведеню безпосередних виборів до Сойму в куриї громад сїльских.

Сойм шлеский приймив по оживленій нарадї, на внесенє пос. Менґера предложенє комісиї буджетової з жаданями що-до відновленя угоди з Угорщиною. Резолюциї буджетової комісиї жадають усуненя дотеперішних недогідностий, іменно при податках консумцийних, в торговли виробами млинарскими, відтак в ветеринарийних відносинах та в зелїзничих тарифах і укритих промислових преміях. Дальше жадають резолюциї такого залагодженя справи австро-угорского Банку, котре вдоволяло би всї потреби кредитові сьвіта купецкого, промислового і рільничого.

Новинки.

Львів дня 31 січня 1896.

— Іх Ексцеленциї п. Президент Міністрів ґр. Казимир Бадені і п. Міністер скарбу др. Лев Білиньский від'їхали вчера вечером назад до Відня. О годинї 6-ій по полудни відбув ся в честь пп. Міністрів пир, котрий видали соймові посли.

— За упокій бл. п. Володимира Барвіньского, б. редактора „Дїла“ і члена руско-народних товариств, відправить ся заходом родини покійника поминальне богослуженє в суботу дня 1-го лютого в церкві СС. Василиянок при ул. Зиблікевича.

— Нову читальню „Просьвіти“ в Махнові, в повітї равскім отворено дня 26 с. м. дуже величаво, при участи кількох сот людий. На торжестві отвореня читальнї були люди з сусїдних сїл: Посілок кардинальских, Корнева, Вербиці і Новосїлок передних.

— З Шишковець під Залїзцями в пов. брідскім пишуть до „Дїла“: У нас лихо, як усюда. Нарід темний, нема нїякого зарібку, тож говорить ся тілько про Бразилїю і то богато фальшивого. З наших сїл, як Пеняки, Чепілї, Звижень, Маркопіль, Шишківці вибрало ся по трохи людий до Бразилїї, або самі або з родинами. Богато инших

різницю. Вояки на італїяньскім боцї були не так одїті як наші, доми не так були збудовані, люди инакше поводили ся, инакше говорили.

Она вийшла на сїножать отїнену кількома дикими каштанами, лягля в траву, підложила руку під голову і заспала.

З села доносив ся тихий голос скрипки. То був Винкентий Штафлер. Він взяв скрипку з собою на дорогу. Подібно як Льору опанувала і єго охота перебути хвилю на самотї і він вийшов з господи, перейшов границю і пустив ся полями, виграваючи тужні піснї. В поли було тихо і пусто; була пообідна пора, коли люди відпочивають.

Льорі приснив ся сон. Їй здавалось, що она в Неаполи. В закопченій від диму господї єї родичів висїв старий образ, на котрім вимальований був Неаполь і Везув. Тепер їй то приснилось. Побачила обгорілих моряків і рибаків, велике хороше місто, глоту по улицях, склепи, гарно прибраних панів і множество карит. Видїла сине море, острови Капрі і Іскію, що лежать против Неаполя і високий, димлячий Везув. Проходжувала ся понад морем, а була цїла прикрашена рожами. Водяне зеркало в однім жерелї говорило їй, що она дуже гарна.

В тім задержала ся за нею карита, цїла обита золотом, виложена подушками з синього шовку і запряжена двома прегарними кіньми. З карити вийшов князь, котрого она ще дитиною знала з казок, але той князь був одїтий цїлком так, як убирають ся тепер. Він попросив єї сїсти до карити і обіцяв повезти єї за місто; там — як казав — можна богато цїкавого бачити: розвалини старих римских храмів, театрів, сїрчану печеру коло Сольфотара. Она подала єму руку і усьміхнула ся. Але в тій самій хвили збудилась.

Почула, що щось коло неї порушило ся і коли отворила очи, побачила червоні уста, що саме в тій хвили віддалювали ся від єї лиця. Над устами увидїла малий чорний вусик а дальше пару чорних очий. Виновник засоромив ся, почервонїв і чим скорше утїк.

Що то було?

Поцїлуй.

Якийсь пастух, чи робітник з Понтеби в білій сорочцї і червоній шапцї, доглянув сплячу дївчину і поцїлував єї.

Она бачила єго, як утїкав. Він завстидав ся і не міг глянути в очи.

За хвилю відозвав ся недалеко Льори тужний голос Винкентия, що співав стародавну пісню про любов.

3.

І Гансови Вандельґруберови приснив ся сон одної ночи. Спершу неспокійно кидав ся на своїй постели і єму здавало ся, що лежить на всїх тих оловяних кулях, що їх вистріляв.

Коли єго сон зморив і він заспав, видалось єму, що іде кудись в сьвіт з дивною стрільбою на рамени. Всьо що бачив по дорозї трафляв; яблока на деревах, оріхи, листє. Відтак вистріляв всї воробцї в однім містї, а потім всї птиці, які лише були. Було єму то дуже прикро, але він мусїв. А як бідні пташенята конали на земли, чув як они співали єму всякі єго піснї з дитинних лїт. Конаючи переміняли ся птиці на єго родичів, свояків, знакомих; але він не міг плакати і мусїв дальше убивати птахи.

Раз побачив в клїтцї пречудного канарка, він стрілив, куля перейшла через дроти клїтки і не зігнула їх, — але мала птиця — була єго Льора. — Мокрий від поту пробудив ся.

Незадовго заспав знов, але тяжкі сни мучили єго до самого рана. Встав утомлений, немов побитий і з сильним болем голови.

В робітни взяв ся зараз до роботи і вскорі гиблївки покрили поміст. Здавалось єму, що кожда гиблївка, що як стяжка вила ся і падала на землю, скручувала ся на подобу букви Л. Гадав о Льорі і при тім перший раз лучилось єму яко майстрови, від часу як визволив ся з терміну, що зіпсував кусник дошки з дорогого дерева — надто єї обструґав. То розгнївало єго і він став сварили на челядників.

Ті невважно зачудовали ся, бо ще нїколи не бачили єго таким. Він сам зміркував ся вскорі, а що з природи був добродушний, кинув найменшому хлопцеви гроші і велїв принести пива для цїлої робітнї.

То ще більше задивувало робітників, хоч випити пиво всї годились.

чекає на вісти від тих, котрі вже, спродавши майно своє, зазнають „блага“ в Бразилії, — чекають тілько вісти з-відтам і хотять покидати свої рідні села та шукати долї і щастя за морем. Правда, тут нарід темний, а до того заливає своє горе сивухою; є такі, що попивають арак. Зимою нема майже нїякої роботи; ще в Маркополи та в Звижени виробляють вози, сани, драбини, та й возять по ярмарках, то ще з того мають деякий гріш. Молотити нема що; богатші господарі самі молотять, бо зима довга; збіже по нїчому; хочеш продати, вези до міста дві милї до Підкаміня або Залозець, а хто має свою худобу та й статок, то везе до Бродів; там трошка лучше продасть, бодай вернесь на кірцеви збіжа за страту дня. Лихо та її годї! З Гамбурґа листи йдуть майже до кождого села. „Від води пишуть, але з за води не пише нїхто“, то людоньки бають собі: „Видко, що наші мусїли поїхати за два моря, бо за другим морем мусить бути лїпше“... До купна ґрунтів перші стають жиди, але з резервою, бо хотїли би купувати на ґешефт, а тут трудно, бо лїпші господарі не мають гроша, аби викупити, а на спілку давати, не конче інтерес. Дають за морґ орного поля 40—50 зр., майже менше, як половину давнїйшої цїни! — Люди говорять, що „як прийде знак з Бразилії братись за підбоки, то берім ся всї“ — і декотрі хотять Великдень сьвяткувати в Бразилії. Хлїба ледви декотрим стане до Великого посту, то що й робити? — треба втїкати за море та й там або біду клепати дальше, або гинути.... Говорять собі, що в Бразилії дуже файно: там всьо пахне, як в найкраснїм парку.... Як сказано — нарід в сїм кутї темний. З між наведених сіл, школи є лише в Пеняках і Маркополи, а в Шишківцях учить дїти, хлопцїв і дївчаток о. Юліян Левицкий на приходстві, а на головну науку відступає свою хату господар Дмитро Ґазда. Малі дїти учать ся: читати, писати й рахувати, а старша молодїж прислухує ся катихизмови, біблії і практичній науці господарки.

— **Добродій церкви.** „Душпастир“ пише: Властитель більшої посїлости Вп. п. Ломницкий замешкалий в Варяжи, місточку повіта сокальского, вже чимало причинив ся до украшеня церкви в тім місточку, та до піднесеня образованя релїгійно-морального его мешканцїв. Єго заходами станула читальня у нас і під его управою розвиває ся вельми гарно. Книжки, котрих читальня має з его дару ідуть з рук до рук, а зерно сїяне через ті книжки не пропадає марно. Досить почути співу хорального церковного в читальни а стане, щоб пізнати занятє сї міщан справою свого образованя. Та бо і спів — се дальший дар п. Ломницкого; утримує учителя до співу хорального своїм коштом. Знає добре п. Л., що церков то підстава житя духового, а тим самим всього образованя, длятого від якогось часу зачав украшати ei — а з усїх дарів вистане спімнути про послїдний дїйстно княжий дар, а се: тетрапод вартости над 400 злр. Тілько дїлає добра воля, коли нею керує благородне серце!... Найже нам на сїм місци буде вільно висказати за благородне серце — щиросердечне „Бог да наградить! *В. Є.*

— **Реколекциї духовні** для сьвящеників розпічнуть ся на днях від 24 лютого вечером а закінчать ся 27 лютого рано. Реколекциї відбудуть ся в семинари дух., де сьвященики знайдуть в комнатах настоятелїв духовної семинариї мешканє і за умірковану цїну цїле удержанє. Хотячі взяти участь в реколекциї зволять найдальше до 22 лютого зголосити ся до Товариства сьв. Ап. Павла у Львові ул. Коперника 36.

— **Крадежи у Львові.** Вчера пополудни допустив ся якийсь дотепний злодїй такої крадежи у Львові. Перед склепом Арона Вітельса при улици Городецкій побачив він цїлу паку цикориї. Найспокійнїйше в сьвітї прикликав якогось зарібника і велїв ему перенести паку на ул. сьв. Станислава. За дорогу заплатив ему 30 кр. Коли купець спостеріг ся і став за злодїем глядати, віднайшов вправдї зґаданого зарібника і довідав ся від него, що з товаром стало ся, але нї цикориї нї злодїя не можна вже було викрити. — Не менше дотепно обкрадав свого господаря, купця Гендля, при ул. Казимирівскій у Львові его торговельний субєкт Леон Гальперн. В тім склепі є звичай, що купуючому видає ся квиток на скількість суми і він іде з тим квитком до каси та там платить. Отже Гальперн, молодий хлопець, навязав зносини з ріжними кухарками, видавав їм товару більше, а квитки писав на малі квоти та відтак дїлив ся з ними зиском. Так дїяло ся довший час, аж он вчера підглянув тоту роботу другий субєкт і зрадив Гальпернову тайну свому господареви. Отже виловлено кухарку Шифру Кіґлєр, що набрала товару на кілька зр. а дістала від Гальперна квиток на 8 кр. В наслїдок того арештовано Гальперна.

— **Огонь в комнатї.** В домі під ч. 19 при ул. сьв. Петра у Львові в комнатї, де лежав труп помершої Агати Семенюкової, обставлений сьвічками займила ся минувшої ночи постіль, а небавом полумінь обхопила також ріжні инші річи. В тім часї був в мешканю муж небіжки, дід Петро Семенюк, пяний майже до непритомности та его приятель Михайло Левицкий. Той другий трохи менше пяний, вибіг на вид огня на улицю і став кликати о поміч. На місце надбігла полїция і полїцийний капраль Городецкий, дізнавши ся о небезпечности, яка грозить Семенюкови, вбіг до комнати і з нараженем власного житя витягнув з полуміни пяного, а до того й кулявого Семенюка на улицю та віддав его в руки приклику̂ного лїкаря. Семенюк вправдї загорів, але житю его не грозить небезпечність. Огонь угашено вскорі, а жертвою его став по части труп небіжки.

— **Процес против чарівниці в 1895 р.** відбув ся дня 27-го грудня м. р. в однім містї ярославскої ґубернії в Росиї. Поодинокі факти доказують, що селяне в Росиї ще дуже забобонні. З кінцем падолиста 1893 р. селянка Ольга Бреханова діставала сильні напади боязливости, а притім також істеричний сьміх і плач на ню находив. Не могли собі люди сю слабість у здорової впрочім женщини витолкувати, і пішли о пораду до „мудрих“ мужчин і жінок. Сї сказали, що жінка зачарована, а підозрінє впало на тещу, з котрою Бреханова жила в незгодї. Щоби в тім запевнити ся, взяв Петро Бреханів, чоловік слабої Ольги, після ради „мудрих“ жінок воду, поляв нею в день великодних сьвят дзвін в церкві, а стїкаючі краплї наловив у склянку і ще того самого дня дав ту воду жінцї пити. На строге питанє чотовіка: „Хто тебе зачарував?“ відповіла жінка вже цїлком рішучо: „Твоя мати!“ Та сама сцена відіграла ся вдруге перед нещасною 70-лїтною тещею. Несамовито накинув ся Бреханів на свою стару матїр, побив еї і втягнув до пивницї, де она мала після его приказу розчарувати его жінку і викопати 100 рублів, котрими зачарувала еї. А коли все те нїчого не помагало, то вже забирав ся син розпечи кусень зелїза, щоби ним підошви матери печи, та стара мама вмерла перед тим зі страху і вибавила сина від страшного злочину. При судовій розправі виступила на верх цїла темнота обжалованого. Бреханова представлено як „порядного, спокійного чоловіка, доброго сина (!), котрий не свою матїр, а погану чарівницю думав покарати“. Виноватих засуджено на тяжкі кари, а сина на шість лїт примусової роботи в каторгах.

— **Вплив привички на сон.** „Часопись для практичних лїкарів“ подає інтересний відчит дра Гекера про лїченє безсонности. В тім відчитї знаходимо такий уступ про вплив привички на сон: „Сон залежить від певної привички. Досьвідчено вже не раз, що кожда перерва тої привички викликує у чутливих людий безсонну ніч. Такі люди уважають цїлком природною річию, що на чужім місци або в новім лїжку першу ніч спить ся дуже зле. Зміна часу їди, переступленє звичайного часу до спаня, має той самий наслїдок. Коли-ж такі або подібні обставини повтаряють ся часто, то з того може вийти довша неспосібність заснути в звичайний час. Так само незамітно призвичаюють ся люди в ночи будити ся, коли їх раз або навіть кілька разів в той сам час будять. Сей поганий звичай піддержує іменно обава, з котрою ті особи ще перед сном побоюють ся, що не заснуть, або перед часом збудять ся, бо обава перед безсонностию єсть одною з найголовнїйших причин еї. Тому мусить лїкар при лїченю таких осіб передовсїм виступити против таких думок самої особи, значить лїчене мусить передовсїм бути психічне. Треба старати ся пересьвідчити хорого, що сеї ночи буде дуже добре спати; в тїй цїли дає ся ему якийсь невинний порошок і вмовляє ся в него, що той порошок певно принесе з собою добрий сон, або ему дає ся справдї усипляючий лїк, щоби лише хорого призвичаїти до сну. Часто трафляє ся, що хорий вже засипляє, коли поставить ся такий лїк коло лїжка, бо тодї хорий успокоєний і спить, не уживши навіть лїкарства“.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 31 сїчня. Wiener Ztg. заперечує вість поміщену в Deutsches Volksblatt дня 29 с. м., що від довшого часу говорять в полїтичних кругах о змінах австрийского права о наслїдстві престола.

Брукселя 31 сїчня. Мінїстер війни видав до войскових властий обіжник з причини шириня ся социялїстичної аґітациї в войску.

Льондон 31 сїчня. Буря, що навістила північну часть Солучених Держав, перенесла ся до Канади і лютила ся там від кількох днїв. Телеґрафи і зелїзницї перервані.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Вечером пішов знов перед стрільничу буду. Бачив Льору, она его, а обі сестри привитали его приязним усьміхом. Але ворожий припадок зробив так, що цїла товпа якихсь стрільцїв зглотила ся перед будою; робітники, студенти, всякі дармоїди поставали довкола, а одна родина з Лерхенфельду чи звідкись мала навіть тілько гроший, що позваляли стріляти девятьом дочкам, з котрих очевидно нї одна нїчого не поцїлила.

Ганс Вандельґрубер приглядав ся здалека. Єму видавалось, що Льора і обі еї сестри припрошували і заохочували всїх аднаково, немов би то припрошуванє належало до їх ремісла. І дїйстно він не милив ся.

Він витягнув мале зеркало з кишенї і пересьвідчив ся ще раз, що з него хороший хлопець. Але саме тепер подавали три сестри стрільби одна якомусь горбатому, друга рудому а трета якомусь обірванцеви з такою самою усьмішкою і чемностию, якою его вчера визначували.

Лише люльку не давали собі вибивати з рук нїкому тілько ему.

Прийшло ему на думку піти до якої иншої стрілецкої буди, як здавало ся опущеної і пустої. Але коли побачив, що там набиває стрільбу суха, погана, стара дївка і хлопчище зі сплющеним носом, відвернув ся з відразою. Він умів добре рисувати, любував ся в простих, гарних лїніях і красї, тож ему було так, як наколиб хто велїв анґлїйскому джокееви, привиклому їздити на арабских конях, брати участь в пеґегонах на ослї.

Знов з'їв Ганс вечерю в огородї і вернув до Льори коло десятої години. При буді стояло ще кількох охотників стріляня. Потім прийшов той старий з шпакуватою бородою і довгим волосєм. Як що вечера вийшов мовчки до буди між дївчата, випорожнив касу і усьміхнув ся. Як здавало ся, не був він гордий і не злий, хоч трохи понурий.

Знов пішли три Ампеццанки поперед него, немов росийска „тройка“ перед візником і він повів їх до заїзду.

Ганс побачив, що так дальше не може бути. Єго мучать знов сни.

Нинї він опорожнить небо від звізд.

Насамперед стріляє на „віз“. Сїм разів стрілив і сїм звізд з лоскотом упало на землю.

Відтак змів з неба „близнюків“, Сатурна, Венус і инші звізди.

Коли поцїлив зірницю, здавалось, що земля провалить ся, але втім вхопило его якесь величезне рамя, а рівночасно з громади звізд „стрілець“ вилетїла стріла і встромила просто в Гансове серце.

З словами: „Вже по мнї!“ Ганс пробудив ся.

(Дальше буде.)

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.